

Z historie českého stolního tenisu – 15. Díl

V Moskvě se dařilo pouze ženám

Evropské šampionáty se velmi brzy staly jedním z nejdůležitějších měřítek výkonnosti hráčů a hráček starého kontinentu. Na těch světových se proti asijským soupeřům jen těžko prosazovalo a stále více záleželo na losu. Kdo ve kterém kole narazil na některého z favoritů.

V pořadí 7. mistrovství Evropy se konalo v Moskvě v roce 1970 a vůbec nevyšlo československým mužům. Staněk a Miko už měli nejlepší roky za sebou, Kollárovits hrál i přes vítězství na prestižním mezinárodním mistrovství Anglie na evropském vrcholu pod své možnosti. Mladší hráči Turai, Orłowski a Kunz si na svoje velké chvíle museli ještě počkat. Tým obsadil v soutěži družstev šesté místo. Zcela v jiném světle se prezentovaly ženy. Voštová, Grofová a Karlíková sice jednou zaváhaly v utkání s Polskem, přesto se nakonec probojovaly až do finále. V něm nestačily na úřadující mistryně světa ze Sovětského svazu a vybojovaly nakonec stříbrné medaile.

V soutěžích jednotlivců byli všichni zvědaví, zda se podaří obhájit Iloně Voštové zlato z Lyonu. Už to dávno nebylo jen mladé talentované děvče, ale naopak hráčka, proti které se každá soupeřka chtěla vytáhnout. Voštová však soutěží ve dvouhře procházela až do finále poměrně suverénně. Vyřadila Němku Hendriksenovou, Angličanku Shirleyovou, Němku Howestádtovou a v semifinále po pětisetové bitvě Rumunku Alexandruovou. Ve finále ji čekala Ruska Rudnovová. Ta Voštové oplatila prohru z Lyonu a z titulu se nakonec radovala ona. Stříbrná medaile pro československou reprezentantku byla i tak další veliký úspěch, vždyť jí bylo stále pouze šestnáct let.

Číňané jsou zpět

Sezona 1970/1971 přinesla řadu dalších úspěchů na mezinárodní scéně. Ve Vídni například vyhrály Voštová s Grofovou čtyřhru a Turai s Voštovou si zahráli i finále mixu. Z vítězství se radovali hned v následujícím mistrovství Jugoslávie. Ve finále porazili japonskou dvojici Inoue – Abeová.

Následovalo mezinárodní mistrovství Skandinávie. Do švédského Halmstadu se po pětileté odmlce opět vrátili na světovou scénu Číňané. Dorazili v čele s trojnásobným mistrem světa Zhuang Zedongem. Vyhráli pět ze sedmi soutěží, ale nejprestižnější singl mužů zůstal zásluhou Hasse Alséra doma. Voštová se na turnaji jako jediná Evropanka probojovala do semifinále dvouhry, kde prohrála se Zhang Minzhi.

Před mistrovstvím světa v japonské Nagoji pokračovala u československého mužského týmu generační výměna. Jaroslav Staněk v Japonsku končil svoji úspěšnou kariéru, Vladimír Miko se do nominace ani nevešel. Otěže jedničky převzal devatenáctiletý Milan Orłowski, kterému se snažili sekundovat Jiří Turai a Jaroslav Kunz. V Japonsku však jejich vystoupení ještě skončilo propadákem. Po jediném vítězství ve skupině se museli spokojit s konečným dvanáctým místem. Družstvo žen ve složení Ilona Voštová a Alica Grofová se naopak opět radovalo z medaile. Konečné čtvrté místo znamenalo zisk bronzu jako na dvou předchozích šampionátech.

Více radosti přinesly soutěže jednotlivců. Dva debly mužů se probojovaly mezi šestnáct nejlepšími, v singlu o sobě dali vědět Orłowski, Kunz, Voštová i Grofová. Všichni se probojovali až do čtvrtfinále a Ilona Voštová dokonce ještě o jedno kolo dál. V boji o medaili porazila Japonku Inoueovou a vypadla až na obraně budoucí mistryně světa Číňanky Lin Huiqing. Na turnaji si řekli o slovo také hráči dalších evropských zemí. Mistrem světa ve dvouhře se stal Švéd Stellan Bengtsson, v deblu se ze zlata radovali Maďaři István Jonyer a Tibor Klampár.

Medailové žně nastupující generace

V Československu vyrůstala na přelomu šedesátých a sedmdesátých let generace hráčů a hráček, kteří pak několik let vozili medaile z nejprestižnějších turnajů. Jako příklad za všechny byla Ilona Voštová. Ve čtrnácti letech mistryně Evropy ve dvouhře a pak dlouholetá opora ženského týmu. Cenné kovy přitom dále vozila, a nejen ona, i z juniorských evropských šampionátů. Těch zlatých bylo celkem jedenáct. První jí visela na krku v roce 1967 v dánském Velje, kde vyhrály s Jiřím Turaiem mix (pak toto vítězství spolu ještě dvakrát obhájili). Singl vyhrála dvakrát, čtyřhru jednou, kromě tří zlatých s Jiřím Turaiem přidala v mixu ještě jednu s Milanem Orlovským. Čtyřikrát byla členkou zlatého juniorského týmu.

Z dalších úspěšným juniorských reprezentantů té doby nesmíme zapomenou právě na Jiřího Turaie, který ke třem zlatým v mixu přidal titul v singlu v roce 1968, o rok později s Milanem Orlovským pak také zlato ve čtyřhře a třikrát byl členem i vítězného družstva. Milan Orlovski nestihl tolik ročníků, ale o nejcennější kovy ochuzen nebyl. Singl a debl vyhrál v roce 1969, mix o rok později a ke zlatu v soutěži družstvech pomohl také třikrát.

Pro členy juniorské reprezentace v té době už však byly stejně cennější jejich úspěchy mezi dospělými. Voštová vyhrála v roce 1971 mezinárodní mistrovství Polska a byla dokonce jedničkou evropského žebříčku. Orlovski dominoval například na jubilejním desátém ročníku Vánočního turnaje v Praze. Oba však byli klíčovými osobnostmi družstva v Evropské lize. Jejím pátým ročníkem československý tým prošel bez zaváhání, porazil postupně Švédsko, Maďarsko, Francii, Německou spolkovou republiku, Anglii a v posledním utkání i Sovětský svaz. Poprvé v historii se tak Československo stalo vítězem této soutěže.

Není tedy divu, že se zejména muži blýskli na další mistrovství Evropy, které v roce 1972 pořádalo Nizozemsko...

